

Het Parool

Van sloerie tot chique dame

Het lijkt een zwaktebod, alweer de musical My fair lady in het theater, maar volgens producent Hans Cornelissen is het een klassieker die je niet mág overslaan. 'Eraan knoeien zou bijna heiligschennis zijn.'

PATRICK van den Hanenberg • Uit de krant van vandaag

Hoofdrolspeler Esmée Dekker als Eliza Doolittle. ©Roy Beusker

Nadat Wim Sonneveld (1917-1974) zich had bewezen als cabaretier, chansonnier en filmacteur, bleek hij ook een goede neus te hebben voor musical, een Amerikaans theatergenre dat nog niet naar Nederland was overgewaaid. In de Verenigde Staten, waar hij een bescheiden plek in de filmwereld had veroverd, had Sonneveld eind jaren vijftig de Broadwaymusical *My fair lady* gezien, en hij was vastbesloten die naar Nederland te halen. In 1960 speelde hij zelf de rol van Professor Higgins, die het simpele Londense bloemenmeisje Eliza Doolittle, 'een sloerie uit de sloppen', tot een chique dame transformeert.

Plat Amsterdams

Na de succesvolle serie zei Sonneveld in een interview: "Laat u zich vooral niet wijs maken dat *My fair lady* nooit meer terugkomt. Volgens mij wordt *My fair lady* een instituut." Dat bleken profetische woorden te zijn. Met de regelmaat van de klok zetten Nederlandse producenten de kraker, die is gebaseerd op het toneelstuk *Pygmalion* van George Bernard Shaw, weer in hun seizoensbrochure. Dit keer is het de beurt aan DommelGraaf & Cornelissen en staat Esmée Dekker vanaf oktober in het rijtje Eliza's met onder meer Jasperina de Jong en Vera Mann.

Het lijkt een zwakgebod, alweer *My fair lady*. Producent Hans Cornelissen ziet dat anders. "Ons bedrijf heeft de afgelopen jaren negen nieuwe musicals geproduceerd. Nu zijn we eraan toe ook eens een zakelijk veilige klassieker te brengen, waarmee we het publiek in de grotere zalen in Nederland kunnen bedienen."

Er is repertoire dat je in het theater niet mag overslaan, zegt Cornelissen. "Naast Shakespeare en *Who's afraid of Virginia Woolf* hoort *My fair lady* daar ook bij. Het verhaal is sterk, de liedjes zijn prachtig, we hebben de vormgeving wat strakker gestileerd om het Dickensgehalte wat te verlagen, en de choreografie is wat moderner. We hebben wat gesneden in de ietwat wijdlopende scènes, maar we hoefden de vertaling van Seth Gaaikema, die hij als 20-jarige student maakte, nauwelijks af te stoffen."

Er zijn geen 'rare moderniteiten' in verwerkt, want het verhaal speelt aan het begin van de twintigste eeuw. "Wat valt er trouwens te verbeteren aan iconische titels als *Sou dat nou niet salig zijn* en *As het effe kan?* Het zou bijna heiligschennis zijn als je daaraan gaat knoeien. We zijn blij met de cast. Je kunt wel kiezen voor een cabaretier of televisiepersoonlijkheid op het affiche, maar we hebben bewust gekozen voor een fundament van mensen die echt kunnen acteren, zoals Chris Tate, Alfred van den Heuvel en Han Oldigs."

Esmée Dekker, afgestudeerd aan de Frank Sanders Akademie voor Musicaltheater,

kwam vier jaar geleden als stagiaire bij DommelGraaf & Cornelissen binnen. Na kleine rolletjes in De Jantjes, Heerlijk duurt het langst en A chorus line acht zij zich nu klaar voor het grote werk. "Ik heb voor A chorus line hard aan mijn danstechniek moeten werken. Ik ben van nature geen danser, en daar wordt op de Akademie wat minder aandacht aan besteed. Maar ook dat is nu op niveau. Voor De Jantjes heb ik lekker plat Amsterdams leren praten, en dat komt nu goed van pas."

Dekker bouwt voort op de manier waarop Vera Mann de rol in 1994 invulde. Aan het slot gooide zij een pantoffel naar Paul van Vliet, die toen een uiterst gedistingeerde Professor Higgins speelde. Nu staat Chris Tates tegenover het brutale bloemenmeisje. In Heerlijk duurt het langst speelde hij de vader van Esmée.

Dekker: "Vera Mann heeft Eliza feministischer gemaakt. Zij heeft een droom, en ze zorgt dat ze krijgt wat ze wil. Ze weet dat ze Higgins nodig heeft, maar ze gaat er vol tegenin. Ze is brutaal en zij gebruikt hem meer dan omgekeerd. Uiteindelijk is Eliza de baas. Maar ondanks die strijd en dat geknetter is er wel affectie."

Metropole Orkest

De crisis in de musicalwereld lijkt voorbij, maar een grote productie als My fair lady blijft gevaarlijk, als je alleen al denkt aan de kosten van een liveorkest in de bak. Cornelissen heeft dat probleem handig opgelost. "We hebben een zeer goed gevulde orkestbak, maar de muzikanten reizen niet met ons mee. De muziek is door het Metropole Orkest ingespeeld."

"Dat heeft met geld te maken, maar we leveren geen kwaliteit in. Sterker: je kunt wel kiezen voor tien livemuzikanten, maar die kunnen niet bereiken wat je met een studio-opname van een geweldig orkest kunt krijgen. We hoeven geen genoeg meer te nemen met één viool, nu hebben we twaalf strijkers. Het rechtenbureau in Amerika, dat ook over The sound of music en Annie gaat, heeft er tegenwoordig geen probleem meer mee, omdat de geluidstechniek enorm verbeterd is. In onze folder hebben we het over 'de beste musical ooit gemaakt'. Dat is misschien wat trumpiaans. Maar ik ben blij dat deze oertitel er weer staat."

My fair lady gaat vanaf 24/10 op tournee, de première is op 6/11 in Koninklijk Theater Carré.